

LIGHTNING-LOCK // af Joakim Vilandt

Et søm hæfter mine øjne fast til væggen, og jeg hænger portrættet under det, ser på det. Manden, tænderne er unge, streger klæder hverken kinder eller endda pande, der er ingen linjer i ansigtets oral, kun rammen er en kantsætning til det, og jeg fører min finger fra venstre side tinding ned ad venstre side af ansigtet og stopper den ind i mandens mund. Det bryder rammen, (den er af noget ekstremt billigt, næsten kalkagtigt træ, så det er til at forvente) det presses mod gipsvæggen bagved, og det støder lidt ondt til min finger at støde så hårdt mod gips. Jeg placerer alle mine hænders kroge ind i hullet nu, (for fingrene er kroge, de har former som kroge) og jeg trækker udadtil alle vegne højrevenstreopned til ansigtet har udfoldet sig selv i flere dele flossede langt ud over hudens muligheder, og de unge tænder har delt sig ud over hele portrættet i flosset ansigt. Jeg træder tilbage og nyder resultatet. Det unge ansigt flosset ud over min væg, ved siden af de mange andre portrætter.

Jeg ser mig omkring. Jeg har dusinvis af ansigter i min samling. Hver firkant har nu flosset papir omkring sig, rester af træspåner hen over gulvet, hver en form for blomst af tænder langt ud over ansigtets mulige dele. Det er udvidede hoveder, de flotte unge mundkød omkring de rene huder, unge mænd til at lappe i sig længe efter sengetid, deres uendeligt fastsatte unghud evighud i fotografiet, maleriet eller bare tegningen, uendeligt opdelt i glade, legende blomsterblade. Jeg ville ønske, vi på dansk kaldte blomsternes kronblade for petaler. Generelt har vi en tendens til sammensatte ord, der berører alle de mærkelige særlyde der findes på andre sprog, ligesom at portrætternes skrig (trods deres substans af fotografisk mørkekammer, printerudprint eller farverig olie) altid synes at lyde som det samme. Et x'et aaa med så mange akser på oprivningen. Som når sloth, selveste inkarnationen af dovenskab, bliver til dovendyr, et dyr som vel har kvaliteten af dovenskab. På den anden side kommer vi frem til fuldstændig vanvittige sammensætninger, som zipper/lynlås, der er en LIGHTNING-LOCK. Jeg tænker over dette, mens jeg stryger den nyeste portrætåbning. Jeg kan følge hele hans mund i så mange smil. Kan en lynlås genfiksere papir eller billigt lærred? Kan den samle tænderne igen med torden?

Ude i min hobbykasse har jeg en del reservedele, som jeg aldrig får brugt. Herunder knapper, snørebånd, lynlåse. Når knapper falder af, snørebånd går i stykker, lynlåse bliver sløve og uduelige, så plejer jeg at udskifte jakken eller skoen med nyere tøj. Det er ungere, mere tilsvarende det rige, blussende gadeliv, de mange unge mænd. Jeg har en lynlås i hånden og tænker på tordenvejr, der opsplitter alle husene og træerne til rester af træspåner hen over jorden, hver en form for kul. Det er en sær installation, den er glat snarere end ru, og ru snarere end glat. Kan en lynlås genfikser papir eller billigt lærred? Kan den samle tænderne igen med tordenoglynild? Jeg nørkler lynlåsen forsigtigt, betragter den som jeg drejer den.

Et søm har længe hængt fast i denne væg, (som så mange andre søm i så mange andre vægge) og jeg stryger sømmets spejl, ser på ham. Manden, tænderne er gamle, streger klæder både kinder og selvfølgelig pande, næse fuld af hudormear, og hårorme langt ud over næsens grænse, gevækster klæder sig selv nedad og kildrer næsten mine læber. Mine hænder bekræfter, at lynlåsen klar i lommen, før jeg fortsætter. Og jeg fører min finger fra højre side tinding ned ad højre side af ansigtet og stopper den ind i min mund. Det presses mod drøblen bagved, og det støder lidt ondt til min finger at støde så hårdt mod knogle. Jeg placerer alle mine kroge ind i hullet nu, (for fingrene ER kroge, de har former som kroge) og jeg trækker udadtil alle vegne til ansigtet har udfoldet sig selv i flere dele flossede langt ud over hudens muligheder. Jeg er fuld af røde akser, hvor linjerne nu er mangfoldige smil. Men tænderne sidder fast i flosset ansigt stålsat skyhvidt satan-skelet. Og køkkenet er fuld af løsninger. Skruen fra en vinoplukker kan lirke tænder ud, mens kniven gør grovarbejdet. Jeg lægger mig på divanen i stuen, det er svært at se opad gennem den røde olie, og de gamle tænder har delt sig ud over flosset ansigt. Mine fingre klemmer til sidst min LIGHTNING-LOCK omkring så mange af hudfolderne, jeg kan komme til. Tordenen buldrer i mig. Og mit hoved sidder efterhånden fast i divanen, for det røde er størknet fra hud til lynlås til stof.